

INDIE DÁVÁ MUSLIMŮM ČERVENOU

- CZ24 News | 25. prosince 2019

INDIE: V současné době žije v Indii dvě stě milionů muslimů a vláda Naréndra Módio usoudila, že vzhledem k historickým zkušenostem a selhání sekulární náboženské politiky to pro nejlidnatější zemi světa stačí. Proto nový zákon, který schválila, umožňuje všem ilegálním přistěhovalcům získat indickou státní příslušnost, ať se klaní jakémukoli bohovi, jen ne Proroku Mohamedovi.

V Indii vyvolává zákon o nabytí občanství protesty a v zahraničí nesouhlas.

Původní obyvatelé Indie vyznávali hinduistickou víru a řídili se jejími morálními a mravními hodnotami. Muslimové je napadli, porobili a učinili z nich druhořadé občany ve vlastní zemi. To je nepohodlná dějinná pravda.

Před více jak tisíci roky hinduismus dosáhl vrcholu svého kulturního a uměleckého vývoje. Svědčí o tom nádherné chrámy v dnešním Madhja-pradéš s jejich květenou a sochami. Zhruba v té době ale začaly nájezdy muslimů z Afghánistánu. Lupičské bandy plundrovaly hinduistické svatyně na planinách podél Gangu a kradly skvosty, peníze a zlaté obrazy. Byla to činnost snadná, hinduisté nebyli válečníci, a výnosná. Povzbuzeni dobovačnými úspěchy se muslimové vydali až k západnímu pobřeží a postupně ovládli celou zemi.

V roce 1398 Tamerlán, oddaný muslim a pověstná Boží metla, se přihnal ze severozápadu a zdevastoval celou severní Indii. Během šesti měsíců zahynulo víc jak pět milionů hinduistů. A tak to šlo dál. Když byla v oblasti dnešního New Dillí v roce 1526 založena Mughalská říše, císaři byli samozřejmě muslimové, potomci Tamerlána a Džingis Kana. Za jejich vlády bylo pronásledování a okrádání každodenním údělem všech hinduistů.

Císař Akbar Veliký v první polovině 16. století nastolil „zlatý věk“ v dějinách podrobené Indie. Dokonce si vzal za manželku hinduistickou princeznu a jmenoval hinduistické ministry. Jeho nástupci však v letech 1658–1707 zavedli staré mravy.

Hinduismus a islám jsou nesmiřitelné. Když se v roce 1947 Pákistán oddělil od Indie, došlo ke strašlivému vzájemnému vraždění, které není dodnes zapomenuto. Od té doby zahynuly v různých komunálních střetech desetitisíce lidí. Není tomu dávno, co došlo k bitkám o chrámové místo v Ajódhja ve státě Uttarpradéš, na něž si dělají nárok obě náboženství, a kde se odehrávaly nepokoje už v osmdesátých a devadesátých letech minulého století.

Sekularizace, kterou Indie během půlstoletí uplatňovala pod vedením Kongresové strany, selhala. Indická zkušenost ukazuje, že zesvětštění náboženské politiky, které hlásá, že většina se má přizpůsobit menšině, je cesta, která nejen nikam nevede, naopak jen přilévá olej do ohně.

Nyní, když hinduisté prostřednictvím nacionalistické Bharatya Janata Party rozhodují o osudu Indie, by nikoho nemělo překvapit, že vláda se rozhodla přiklonit se na stranu většiny, která hlásá, že dvě stě milionů muslimů je dost, aby to v 1,3 miliardovém národě bylo příliš.

Přijetí zákona o nabytí indického občanství, který upírá tuto možnost dvěma milionům ilegálních muslimů, vyvolal v zemi nepokoje a v zahraničí nesouhlas. Navzdory tomu vláda je však odhodlána obojí ustát, jelikož z jejího hlediska nastal čas, aby začala napravovat tisíciletí křivd. Což vypadá velmi dobře, potřebně, záslužně, ba i spravedlivě. Jenže, dá se staré bezpráví odčinit novým? Nevzbuzuje-li tlak protitlak? Lze vyhlazením následků odstranit příčinu? A korunní otázka:

Proč se náboženství vzájemně tolik nenávidí, jedno víc než druhé?

Někde jsem četl učené pojednání, že touha po vyšší bytosti je uložena v lidském genetickém kódu. Mám s tím jistou potíž to jako laik pochopit. Ale dovedu si docela dobře představit klan našich pra-pra-prapředků, jak sedí v jednom chumlu v jeskyni, do níž padají záblesky bouře a v níž duní ozvěny hromobití. Zabalena v kůžích se ta tlupa lidských tvorů chvěje strachem a skučí.

V jednou okamžiku je všechny přepadne touha, chcete-li niterná potřeba, mít někoho, kdo je ochrání před vším nebezpečím a hrozbami zániku. A pak se ta touha neodbytně vrací a je stále naléhavější. Až jednou ji celou celičkou vloží do kamene nebo stromu v nezlomné víře, že má nadzemskou moc a že je ochrání ode všeho zlého.

Tak nějak se to asi mohlo stát. Víra byla požehnáním až do chvíle, kdy někdo zvedl kyj a pohrozil druhému:

„Poklekni a řekni, že můj strom je mocnější než tvůj šutr, jinak ti roztrískám kebuli jako mamutovi.“

Zrodila se náboženská nenávist. Požehnání se stalo prokletím, které lidstvo pronásleduje dodnes. A nikdo neví, co s tím dělat.